

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Štěpánovou, Ph.D., v právní věci

žalobkyně: **H. S.**
státní příslušnost Korejská republika
zastoupena Mgr. Karlou Kratochvílovou, advokátkou
sídlem Politických vězňů 1371/13, 700 30 Ostrava-Zábřeh

proti
žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

za účasti
osoby zúčastněné
na řízení: **B. L.,** narozen X
doručovací adresa X

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 6. 2023, č. j. CPR-4922-3/ČJ-2023-930310-V243, o správním vyhoštění,
a proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 6. 2023, č. j. CPR-4922-4/ČJ-2023-930310-V243,
o nákladech řízení,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. M.

III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Specifikace věci

1. Rozhodnutím Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 9. 6. 2023, č. j. CPR-4922-3/ČJ-2023-930310-V243 (dále i „napadené rozhodnutí“) bylo změněno rozhodnutí Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytových kontroly, pátrání a eskort ze dne 28. 12. 2022, č. j. KRPT-186020-113/ČJ-2021-070022 (dále též jen „správní orgán prvního stupně“) tak, že část výroku ve znění: „Počátek doby, po kterou cizinci umožnit vstup na území všech členských států Evropské unie, se stanoví v souladu s § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“ či „ZPC“), od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky“ nově zní „Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, se stanoví v souladu s § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. od okamžiku, kdy uplyne stanovená doba k vycestování.“ Část výroku znějící: „...stanoví se doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce dvanácti (12) měsíců.“ nově zní: „...stanoví se doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 6 (šest) měsíců.“ Ve zbytku žalovaný rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil. Žalobkyni prvostupňovým rozhodnutím bylo uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákon o pobytu cizinců a současně bylo konstatováno, že podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců se na žalobkyni nevztahují důvody znemožňující jeho vycestování dle § 179 téhož zákona.
2. Rozhodnutím žalovaného ze dne 9. 6. 2023, č. j. CPR-4922-4/ČJ-2023-930310-V243 (dále v textu též i „napadené rozhodnutí č. 2“) pak bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí prvostupňového správního orgánu ze dne 28. 12. 2022, č. j. KRPT-186020-114/ČJ-2021-070022, jímž byla žalobkyni uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Relevantní skutková zjištění vycházející z obsahu správních spisů

3. Dle úředního záznamu ze dne 30. 8. 2021 byla v tento den ve 14:15 hod. v obci Nošovice, v areálu firmy Hyundai v kancelářských prostorách, provedena policisty pobytová kontrola, při níž byla kontrolována i žalobkyně. Pobytová kontrola probíhala v součinnosti s příslušným Oblastním inspektorátem práce (dále jen „OIP“).
4. Žalobkyně předložila při kontrole cestovní doklad Korejské republiky č. M73702671 s dobou platnosti od 25. 8. 2016 do 25. 8. 2026, povolení k pobytu č. 000943971 znějící na její jméno, s propadlou dobou platnosti (platnost do 14. 4. 2021). Dále doložila povolení k výkonu pracovní činnosti u DH Quality Control s.r.o. se změnou místa výkonu práce u Hyundai 171/2, 739 51, Nošovice, od 13. 9. 2021, a pracovní smlouvu se společností DH Quality Control s.r.o.

5. Ze sdělení Ministerstva vnitra České republiky, odboru azylové a migrační politiky, oddělení pobytového správního řízení pro Moravskoslezský kraj ze dne 23. 8. 2021 vyplývá, že žalobkyně, jakožto držitelka zaměstnanecké karty, může od 13. 9. 2021 vykonávat pracovní činnost na pracovním místě „technici v chemických a fyzikálních vědách“, místo výkonu práce – Hyundai 171/2, Nošovice.
6. Z vyjádření Ministerstva vnitra České republiky ze dne 25. 8. 2021 se podává, že žalobkyně je držitelkou zaměstnanecké karty pro zaměstnávání u společnosti DH Quality Control s.r.o., sídlem Staroměstská 534, 739 61 Třinec-Staré Město (dále též jen „DH Quality Control s.r.o.“). Dne 24. 8. 2021 bylo žalobkyni vydáno sdělení o splnění podmínek pro změnu pracovního zařazení, a to na základě jí podaného oznámení o změně pracovního zařazení, kdy jako držitelka zaměstnanecké karty hodlá být zaměstnávána u předmětného zaměstnavatele s místem výkonu práce na adrese Hyundai 171/2, 739 51 Nošovice. Výkon na tomto místě mohl započít dnem 13. 9. 2021.
7. Dne 30. 8. 2021 bylo vydáno oznámení o zahájení správního řízení s žalobkyní ve věci jejího správního vyhoštění z území členských států Evropské unie.
8. Při výslechu konaném dne 30. 8. 2021 žalobkyně mj. uvedla, že do České republiky přicestovala dne 19. 6. 2019 za pracovním účelem. Do DH Quality Control s.r.o. nastoupila dne 19. 7. 2021. V této společnosti zajišťovala marketing, starala se o korejské dodavatele. Její náplň práce spočívala v kontrole jakosti a technické podpoře. V Nošovicích pracuje celou dobu, co nastoupila do Dream Hill Global Aut s.r.o., tj. přibližně od 1. 6. 2020. Zaměstnaneckou kartu jí vyřídila pracovní agentura Denamar Consulting Services s.r.o. Společnost DH Quality Control s.r.o. sídlí na ulici Staroměstská 534, Třinec-Staré město. Její skutečné místo výkonu práce je v Nošovicích v Hyundai. Společnost Dream Hill Global Aut s.r.o. a DH Quality Control s.r.o. nemají mezi sebou oficiální vztah. V domovském státě se má kam vrátit. Ubytování si hradí sama. Zdravotní pojištění má sjednáno. Nevěděla, že za výkon nelegální práce jí může být uděleno správní vyhoštění z území států Evropské unie. Nemyslí si, že by něco porušila. Na území České republiky nemá osobní či rodinné vazby. Nenachází se zde osoba, vůči níž má vyživovací povinnost nebo ji má v péči a nelze tuto povinnost nebo péči o ni zajistit jiným způsobem. V České republice nebo v Evropské unii nemá osobu, kvůli které by ukončení jejího pobytu na území bylo z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života nepřiměřené. Ohledně ekonomických, kulturních a společenských vazeb na území České republiky uvedla, že tady pracuje. Nemá obavy z návratu do svého bydliště, nejsou dány překážky či nebezpečí, které by jí bránily v návratu. Ve svém domovském státě se má kam vrátit. Disponuje finančními prostředky na další pobyt i možné vycestování.
9. Dne 30. 8. 2021 byl sepsán protokol o výslechu svědka, v rámci něhož svědek L.G. uvedl, že je zaměstnán ve firmě DH Quality Control s.r.o., přičemž místem výkonu práce je budova firmy MOBIS v areálu firmy Hyundai v Nošovicích. Sídlem této společnosti je ul. Staroměstská 534, Třinec. Pracuje jako asistent manažera projektu paní H. S. (žalobkyně), která pochází z Jižní Koreje.
10. Ve správním spise figuruje výpis příchodů a odchodů žalobkyně do celého průmyslového areálu společnosti Mobis v období od 1.6.2021 do 13.9.2021.

11. V rámci správního řízení žalobkyně sdělila, že na území České republiky sdílí společnou domácnost s B. L. a případné vyhoštění v rámci správního řízení by bylo nepřiměřeným zásahem do jejího rodinného a soukromého života. Usnesením ze dne 30. 11. 2021 správní orgán prvního stupně rozhodl o tom, že B. L. je účastníkem řízení.
12. Dne 30.11.2021 byl s B. L. sepsán protokol o výsledku účastníka správního řízení. Tvrdil, že od února 2021 bydlí na ul. T.G. M. X, X, sdílí společnou domácnost s žalobkyní. Žalobkyni poznal v létě roku 2020. Poté se začali stýkat a trávili spolu čas. Od února 2021 začali bydlet jako druh a družka a v současné době jsou zasnoubeni. K otázce, jak se jmenuje matka a otec žalobkyně, sdělil, že žalobkyně nemluvila o své rodině, proto se domnívá, že ji nemá. K rodinným vazbám uvedl, že žalobkyně nemá sourozence či kontakt s rodiči. Adresu pobytu žalobkyně v Korejské republice nezná. Žádný majetek v Koreji nemá. Neví, od kdy přesně žalobkyně pracuje pro společnost DH Quality Control s.r.o. Na dotaz, od kdy žalobkyně pracuje v areálu Mobis v Nošovicích pro společnost DH Quality Control s.r.o. uvedl pouze, že ví, že žalobkyně pracovala pro Dream Hill loni v létě. Na dotaz, zda žalobkyně chodila do práce i v měsíci červnu a červenci 2021 uvedl, že přesně neví, protože práci zastavila kvůli pobytu na 2-3 měsíce; v měsíci červnu a červenci spolu cestovali. V té době žalobkyně vyřizovala povolení k pobytu prostřednictvím své agentury. Zda pracovala žalobkyně ve společnosti DH Quality Control s.r.o. v areálu společnosti Mobis v Nošovicích i od 1.9.2021 do 13. 9. 2021, si to nepamatuje. K dotazu zmocněnce žalobkyně B. L. sdělil, že s žalobkyní do budoucna plánují sňatek.
13. Dne 21. 1. 2022 správní orgán prvního stupně rozhodl o správním vyhoštění žalobkyně. K dovolání žalobkyně žalovaný prvostupňové rozhodnutí dne 30. 5. 2022 zrušil a věc vrátil k novému projednání.
14. Dne 20. 10. 2022 byl slyšen jako svědek L. D., jenž je zaměstnán ve společnosti DH Quality Control s.r.o., s místem výkonu práce v budově společnosti Mobis Automotive Global v areálu firmy Hyundai v Nošovicích. Pracuje jako asistent manažera. Před ním na pozici asistenta manažera působil L. G. Manažeři jsou dva Korejci, a to B.L. a žalobkyně. Pracovní náplň žalobkyně je jednání s dodavateli, kontrola kvality, vedení „team leaderů“, tj., vedoucích jednotlivých směn, příprava podkladů pro kontrolu kvality, stanovení postupů kontroly dílů; žalobkyně po svědkovi též kontroluje docházku, jíž vede pro všechny zaměstnance společnosti.
15. V protokolu o kontrole, jenž byl dodán 14.11.2022 ze strany OIP, je popsán průběh pobytové kontroly, která byla zaměřena mj. i na výkon nelegální práce. Dle závěrů kontrolního zjištění kontrolovaná osoba (DH Quality Control s.r.o.) umožnila výkon práce v rozporu se zaměstnaneckou kartou vydanou žalobkyni (platnou od 19. 7. 2021 pro zaměstnavatele DH Quality Control s.r.o., na druh práce „technici v chemických a fyzikálních vědách“, s místem výkonu práce Staroměstská 534, 739 61 Třinec-Staré Město). Kontrolovaná osoba umožnila žalobkyni v období nejméně od 19. 7. 2021 do 12. 9. 2021 výkon práce v rozporu s místem vykonávané práce dle vymezení v zaměstnanecké kartě, přičemž žalobkyně v uvedeném období vykonávala práci na adrese Hyundai 171/2, 739 51 Nošovice. Dále pak kontrolovaná osoba umožnila žalobkyni v období od 19. 7. 2021 nejméně do června 2022 výkon práce v rozporu s druhem vykonávané práce dle vymezení

v zaměstnanecké kartě, přičemž žalobkyně v uvedeném období vykonávala práci manažera/vedoucího pracovníka, zajišťovala mj. marketing, starala se o korejské dodavatele.

16. Na podkladě závazného stanoviska Ministerstva vnitra České republiky, odboru azylové a migrační politiky ze dne 10. 12. 2022 je vycestování žalobkyně do Korejské republiky možné.
17. Správní spis správního orgánu prvního stupně obsahuje dále Informaci OAMP ze dne 14. 7. 2022, Korejská republika – Bezpečnostní a politická situace v zemi.

III. Obsah žaloby

18. Žalobou žalobkyně vznáší námitku nezákonnosti napadeného rozhodnutí, jíž spatřuje zejména v nezjištění stavu věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, v nepřihlédnutí *ex officio* ke všem specifickým okolnostem daného případu, a v učinění závěrů, které nemají oporu v provedeném dokazování.
19. Žalovaný činí závěry o tom, že žalobkyně pracovala v místě výkonu práce na adrese Hyundai 171/2, 739 51 Nošovice předtím, než byla tato změna místa výkonu práce schválena, tj. v době od 19. 7. 2021 do 12. 9. 2021. Žalobkyně má přitom za to, že v celém spise absentuje důkaz o výkonu práce žalobkyní v daném místě po zahájení správního řízení, tj. po 30. 8. 2021.
20. Dle žalobkyně žalovaný nebyl oprávněn posuzovat druh práce vykonávaný žalobkyní, neboť tímto došlo k rozšíření předmětu řízení vymezeného v oznámení o zahájení správního řízení. Z provedeného dokazování či celého správního spisu nelze bez důvodných pochybností učinit závěr o tom, že by žalobkyně vykonávala práci v rozporu s povoleným druhem práce, tedy že by pracovala na jiné pracovní pozici, než na kterou jí byla vydána zaměstnanecká karta.
21. Žalobkyně má za to, že žalovaný se nevypořádal s námitkou žalobkyně obsaženou již v odvolání, a to, že je zřejmé, že v mnoha případech pracovní pozice plně neodpovídá pracovní pozici dle klasifikace CZ-ISCO, přičemž takovýto „rozpor“ bude častější u společností s menším počtem zaměstnanců, kde zaměstnanci vykonávají velké množství činností, aby zajistili plynulý chod zaměstnavatele; pracovní pozice dle klasifikace CZ-ISCO se překrývají.
22. Za zásadní pochybení žalovaného i správního orgánu považuje žalobkyně nepochopení právní úpravy týkající se zaměstnaneckých karet, přičemž správní orgán i žalovaný zaměňují pojmy zaměstnanecká karta a povolení k zaměstnání. Žalobkyně zdůrazňuje, že k výkonu zaměstnání na území České republiky nepotřebuje povolení k zaměstnání; podmínkou výkonu zaměstnání (a pobytu) žalobkyně na území je zaměstnanecká karta. Zaměstnanecká karta není povolením k zaměstnání, jde o oprávnění k pobytu, na jehož základě může cizinec na území České republiky pobývat a pracovat.
23. Žalobkyně dále odkázala na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 1. 7. 2013, č. j. 75 A 3/2013-28. Dle uvedeného rozhodnutí rozlišování mezi výkonem práce bez povolení k zaměstnání a výkonem práce v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání je

účelné zejména proto, že umožňuje diferencovat mezi společensky závažnější formou výkonu práce bez povolení a porušením stanovených podmínek pro výkon práce. Pouze nejzávažnější forma výkonu nelegální práce je tak důvodem správního vyhoštění. S tímto výkladem se žalobkyně ztotožňuje.

24. Žalobkyně trvá na tom, že žalovaný učinil rozhodnutí nepřezkoumatelným nedostatečnou specifikací právní kvalifikace s ohledem na zákonné znění § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců. V daném případě v napadených rozhodnutích správní orgán prvního stupně ani žalovaný ve výroku neuvedli, na základě které ze skutkových podstat o správním vyhoštění žalobkyně rozhodli.
25. Za nejpodstatnější pochybení žalovaného žalobkyně považuje rezignaci na zkoumání přiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života, přičemž toto pochybení správních orgánů žalobkyně vnímá o to závažněji, že od zahájení správního řízení o vyhoštění již uplynuly téměř dva roky. Správní orgán přitom dle žalobkyně zkoumal pouze rodinné poměry žalobkyně a existenci případných překážek vycestování, žádným způsobem se však nedotýkal soukromého života žalobkyně; rodinný život žalobkyně přitom zkoumal pouze v rámci výsledku žalobkyně a druhého účastníka řízení, kdy poslední z uvedených výsledků proběhl 30. 11. 2021, tj. více než 18 měsíců před vydáním napadeného rozhodnutí. Správním orgánům tak nic nebránilo, aby aktualizovaly rodinné poměry žalobkyně
26. V neposlední řadě žalobkyně podotýká, že má za to, že výrok „Podle ustanovení § 120a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., se na uvedeného cizince paní H. S., nar. X, nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona č. 326/1999 Sb. podle závazného stanoviska Ministerstva vnitra č. ZS55397, ze dne 10.12.2022 a podkladů pro vydání závazného stanoviska“ je nutno považovat za nicotný. Nesvěřuje-li zákon o pobytu cizinců ani jiný zákon odboru cizinecké policie právo rozhodovat o tom, zda jsou či nejsou dány tzv. překážky k vycestování ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců, pak správní orgán, učinil-li sdělení, že na žalobkyni se nevztahuje překážka vycestování dle § 179 téhož zákona, součástí výrokové části rozhodnutí, překročil své oprávnění k uplatňování státní moci, stejně tak toto oprávnění překročil žalovaný, pokud i tuto část výroku prvostupňového rozhodnutí potvrdila.

I. Vyjádření žalovaného

27. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby žalobkyně, přičemž v podrobnostech odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

V. Posouzení věci krajským soudem

28. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v souladu s § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného dle § 75 odst. 1 s.ř.s.

29. Ve věci krajský soud rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 s.ř.s a dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**.
30. Krajský soud nejprve shrnuje relevantní právní úpravu dopadající na souzenou věc.
31. Podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o pobytu cizinců platí, že „*policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, je-li cizinec na území zaměstnán bez platného oprávnění k pobytu nebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání* (zvýrazněno krajským soudem), *na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu nebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval*.
32. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince*.
33. Podle ustanovení § 178b odst. 1 zákona o pobytu cizinců se za zaměstnání podle tohoto zákona považuje *výkon činnosti, ke které cizinec potřebuje povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu. Za zaměstnání se rovněž považuje plnění úkolů vyplývajících z předmětu činnosti právnické osoby zajišťovaných společníkem nebo členem statutárního nebo jiného orgánu obchodní společnosti pro obchodní společnost nebo členem družstva nebo členem statutárního nebo jiného orgánu družstva pro družstvo*.
34. Krajský soud z obecného hlediska poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž rozhodnutí o správním vyhoštění nemá sankční povahu a nejde o správní trestání; jedná se pouze o správní opatření, kterým stát toliko vyjadřuje svůj zájem na tom, aby se dotčený cizinec na území státu nezdržoval (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 5 Azs 125/2004-54 či jeho rozsudek ze dne 14. 7. 2005, č. j. 5 Azs 94/2005-52). Otázka zavinění žalobkyně proto není v této souvislosti rozhodná, není rozlišováno, zda žalobkyně dané protiprávní jednání učinila úmyslně či z nedbalosti, jde o odpovědnost objektivní. Řízení o správním vyhoštění má odlišnou povahu než řízení přestupkové, a tudíž ani není namístě činit v jeho rámci úvahy o individuální či generální prevenci.

V. 1. Zaměstnanecká karta – duální charakter

35. Primárně se krajský soud zabýval žalobní námitkou týkající tvrzené „záměny“ pojmů „zaměstnanecká karta“ a „povolení k zaměstnání“, přičemž dle žalobkyně „zaměstnanecká karta není povolením k zaměstnání, jde o oprávnění k pobytu, na základě kterého může cizinec na území České republiky pobývat a pracovat“.
36. Ve smyslu ustanovení § 42g odst. 1 zákona o pobytu cizinců se zaměstnaneckou kartou rozumí „*povolení k dlouhodobému pobytu opravňující cizince k přechodnému pobytu na území delšímu než 3 měsíce a k výkonu zaměstnání na pracovní pozici, na kterou byla zaměstnanecká karta vydána, nebo která byla oznámena za splnění podmínek uvedených v odstavcích 7 až 10, a*

to ode dne uvedeného v oznámení (zvýraznění dodáno krajským soudem). Cizince, u kterého je podle zákona o zaměstnanosti vyžadováno povolení k zaměstnání nebo který je uveden v § 98 zákona o zaměstnanosti, opravňuje zaměstnanecká karta k pobytu na území za účelem zaměstnání.“

37. Jak vyplývá z prostého jazykového výkladu citovaného ustanovení, zaměstnanecká karta vykazuje tzv. duální charakter. Zaměstnanecká karta je tedy za prvé povolením k dlouhodobému pobytu opravňujícím cizince k přechodnému pobytu na území delšímu než tři měsíce; a za druhé cizince opravňuje k výkonu zaměstnání na pracovní pozici, na kterou byla zaměstnanecká karta vydána – je tedy povolením k zaměstnání. Tento dvojitý charakter zaměstnanecké karty jinými slovy **opravňuje cizince jak k pobytu na území České republiky, tak k zaměstnání**, aniž by cizinec musel podávat svou žádost na dvou místech, tedy speciálně u Úřadu práce ČR – krajské pobočky nebo pobočky pro hlavní město Prahu o vydání povolení k zaměstnání.
38. Jestliže žalovaný i správní orgán prvního stupně ve svých rozhodnutích užívají pojem povolení k zaměstnání, je z kontextu souzené věci i obsahu odůvodnění zřejmé, že tím mají na mysli povolení k zaměstnání v rámci zaměstnanecké karty žalobkyně.
39. Pakliže žalobkyně argumentuje rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 1. 7. 2013, č. j. 75 A 3/2013-28, je nutno toliko ve stručnosti zdůraznit, že odkazované rozhodnutí bylo následně zrušeno rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 As 67/2013-42; jeho závěry tak nejsou v souzené věci ani příléhavými, ani použitelnými.

V.2. Výkon práce žalobkyně po zahájení správního řízení

40. K závěru žalovaného o tom, že žalobkyně pracovala v místě výkonu práce Hyundai v Nošovicích předtím, než byla relevantní změna místa výkonu práce schválena (tj. v době od 19. 7. 2021 do 12. 9. 2021), žalobkyně namítá absenci důkazu o výkonu její práce v daném místě po zahájení správního řízení, tj. po 30. 8. 2021.
41. Žalobkyně tedy od počátku řízení nepopírá své pochybení spočívající v tom, že práci vykonávala v době od 19. 7. 2021 do 30. 8. 2021 v „nesprávném“ místě, což sama připouští v žalobě. Uvedené rovněž vyplývá z protokolu o jejím výsledku ze dne 30. 8. 2021.
42. Krajský soud poukazuje na skutečnost, že danou námitku žalobkyně uplatnila již v odvolání, přičemž žalovaný ji uznal za důvodnou (viz str. 12 napadeného rozhodnutí). K hodnocení žalovaného se kloní i krajský soud a v podrobnostech na ně odkazuje.
43. Zde krajský soud pro úplnost odkazuje například na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005–130, v jehož smyslu správní soud může pro stručnost odkázat na část důkladného odůvodnění rozhodnutí správního orgánu, s nímž se plně ztotožní, a nemusí proto neprakticky a zdlouhavě říkat jinými slovy totéž.
44. Uvedené tímto činí, přičemž uvádí, že skutečnosti nastalé až po zahájení správního řízení o vyhoštění, opravdu bez dalšího nejsou relevantními pro posouzení skutku, pro který bylo správní řízení zahájeno.

45. Zbývá doplnit, že žalovaný ve světle odvolacích námitek žalobkyně zkrátit délku jí uloženého správního vyhoštění a stanovil dobu, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států Evropské unie, na 6 měsíců, a to oproti původnímu správnímu vyhoštění v délce 12 měsíců, určené správním orgánem prvního stupně.

V.3. Oznámení o zahájení správního řízení a pracovní pozice

46. Dle žalobkyně správní orgány, tedy ani žalovaný, nebyli oprávněni posuzovat druh práce vykonávaný žalobkyní, neboť tím došlo k neoprávněnému rozšíření předmětu řízení vymezeného v oznámení o zahájení správního řízení.
47. Obecně musí vymezení skutku, pro nějž je řízení zahájeno, vykazovat určitý stupeň konkretizace; stejně tak musí být z oznámení o zahájení řízení zřejmé, co bude jeho předmětem a o čem bude v řízení rozhodováno. Žalobkyni muselo být z oznámení o zahájení řízení ze dne 30. 8. 2021 zjevné minimálně to, o čem se bude vést řízení a v něm rozhodovat, a byla jí dána možnost se k tomu vyjádřit a uplatnit svá práva, což i činila (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2003, č. j. 5 A 73/2002-34).
48. V oznámení o zahájení řízení ze dne 30. 8. 2021 se přitom uvádí, že „řízení se zahajuje ve věci správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o pobytu cizinců. Dne 30. 8. 2021 ve 14:20 hod. v obci Nošovice, Hyundai 171/2, ve firmě Mobis Automotive Czech s.r.o. byla provedena policisty pobytová kontrola, při které byla kontrolována žalobkyně, která byla v kanceláři budovy a prováděla na počítači administrativní činnost. Žalobkyně byla vyzvána k předložení dokumentů, které by ji opravňovaly k uvedené pracovní činnosti. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobkyně vykonávala práci v místě Hyundai 171/2, Nošovice již nyní (tj. před 13. 9. 2021), neplnila účel zaměstnání k vydanému sdělení OAMP, lze se tedy domnívat, že žalobkyně je na území ČR zaměstnána neoprávněně“
49. Krajský soud je přesvědčen, že předmět řízení byl vymezen v oznámení ze dne 30. 8. 2021 dostatečně a žalobkyně nemohla mít žádné pochybnosti o tom, proč je proti ní řízení o správním vyhoštění zahajováno. Předmět řízení byl konkretizován natolik, aby účastnice řízení věděla od samého počátku, o čem je řízení vedeno, a mohla tak dostatečně hájit a prosazovat svá práva.
50. Pokud jde o samotnou povahu oznámení o zahájení správního řízení, je nutno vzít v potaz, že na samém počátku řízení není možné jeho předmět zcela přesně vymežit. V této fázi má správní orgán pouze informace plynoucí z jeho postupu před samotným zahájením správního řízení a z případných vnějších podnětů. Nicméně předmět jakéhokoliv zahajovaného řízení (a pro oznámení o zahájení správně-trestního řízení to platí zvláště) musí být identifikován dostatečně určitě tak, aby účastníkovi řízení bylo zřejmé, jaké jeho jednání bude posuzováno, a aby bylo zaručeno jeho právo účinně se v daném řízení hájit (srovnej blíže rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1 Afs 58/2009-541). Z reakcí žalobkyně na doručené oznámení o zahájení správního řízení nijak nevyplývá, že by měla jakoukoliv pochybnost o tom, jaký skutek je předmětem řízení.

51. Dlužno podotknout, že v úředním záznamu o zajištění cizince ze dne 30. 8. 2021 jsou specifikovány okolnosti zajištění žalobkyně; je v něm mimo jiné uvedeno, že cizinka byla přistižena při výkonu pracovní činnosti, kterou prováděla v kanceláři jakožto manažerka pro kontrolu kvality vystupujících dílů. Jelikož nebyla schopna předložit na místě žádné oprávnění, které by ji opravňovalo vykonávat pracovní činnost v době kontroly policie, byla zajištěna. Tento záznam žalobkyně vlastnoručně podepsala. Je tedy zřejmé, že žalobkyně od počátku věděla, z jakých důvodů bylo vůči ní řízení o správním vyhoštění zahájeno, tj. pro neoprávněný (bez příslušného povolení výkon pracovní činnosti – zaměstnání).
52. Lze si jistě představit, že konkrétní pracovní činnost či náplň mohly být popsány v samotném oznámení o zahájení řízení precizněji, jejich absenci nicméně nelze vykládat tak, že způsobuje neurčitost oznámení, a ve svém důsledku nezákonnost rozhodnutí o správním vyhoštění. Toto by byl přemrštěný a ryze formální výklad, zcela odhlížející od ostatních okolností a opomíjející zásadní skutečnost, a totiž, že cílem dostatečné konkretizace předmětu řízení je umožnění účinného hájení práv účastníkovi, kdy tento byl zcela naplněn a žalobkyni využít (viz rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 30. 9. 2013, č. j. 53 A 8/2013-40). Z okolností figurujících ve správních spisech nenasvědčuje ničeho tomu, že by žalobkyně byla jakkoliv krácena na svých obhajovacích právech v důsledku formulace oznámení o zahájení řízení ze dne 30. 8. 2021.
53. Pakliže se žalobkyně domnívá, že se žalovaný nevypořádal s její odvolací námitkou ohledně popisu pracovní pozice dle klasifikace CZ-ISCO, pak krajský soud poukazuje na strany 11 až 12 napadeného rozhodnutí, jakož i na stranu 13 a násl. rozhodnutí prvostupňového. V těchto částech rozhodnutí se žalovaný, resp. správní orgán prvního stupně poměrně podrobně věnují dané problematice, přičemž krajský soud se s tam učiněnými závěry ztotožňuje a má je za přezkoumatelné i správné.
54. Krajský soud proto odkazuje na argumentaci správních orgánů, přičemž tento postup byl aprobován i Nejvyšším správním soudem např. v rozsudku ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, podle něhož: „(...) sluší se uvést, že i NSS často odkazuje na závěry již v řízení učiněné, jak již krajským soudem či žalovaným, neb i v souladu se zásadou hospodárnosti a ekonomie řízení není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně „opakovat“ již správně vyřčené, ale přezkoumat dříve učiněné závěry, přičemž pokud u přezkumného orgánu padne shoda na učiněných závěrech, není důvodu, proč by na ně nemohlo být odkázáno“. Zbývá dodat, že z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 12. 10. 2004, čj. 5 Afs 16/2003-56, a rozsudky ze dne 28. 12. 2007, čj. 4 As 48/2007-80, ze dne 26. 3. 2008, čj. 9 As 64/2007-98, 1 Azs 459/2018 či ze dne 29. 11. 2012, čj. 4 Ads 97/2012-66), plyne, že rozhodnutí správních orgánů prvního a druhého stupně tvoří jeden celek.
55. Pro úplnost je možno zdůraznit, že možné pochyby o tom, zda žalobkyně vykonávala, či nikoliv, jiný druh práce, než k jakému měla povolení, jsou jednoznačně rozptýleny podrobným protokolem o OIP ze dne 21. 9. 2021 (srovnej bod 15 tohoto rozsudku) a dále například jednoznačně vyplývající výpovědi L. D. a L. G. (srovnej body 9 a 14 tohoto rozsudku).

V.4. Nedostatečná konkrétnost výrokové části

Shodu s prvopisem potvrzuje .I M.

56. Žalobkyně trvá na tom, že správní orgány učinily rozhodnutí nepřezkoumatelnými nedostatečnou specifikací právní kvalifikace s ohledem na znění § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců. V napadených rozhodnutích správní orgán ani žalovaný ve výroku neuvedli, na základě které ze skutkových podstat o správním vyhoštění žalobkyně rozhodli.
57. Zákon o pobytu cizinců neobsahuje speciální ustanovení týkající se náležitostí výroku rozhodnutí o správním vyhoštění, a proto je třeba vyjít z obecného právního předpisu, jímž je správní řád. Dle § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, se ve výrokové části správního rozhodnutí uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1 správního řádu.
58. Ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o pobytu cizinců v sobě pojímá několik důvodů, podle nichž lze rozhodnout o vyhoštění cizince. Nejvyšší správní soud opakovaně vyslovil (např. v rozsudcích ze dne 27. 1. 2011, č. j. 7 As 98/2010–67, dne 23. 5. 2012, č. j. 1 As 38/2012–38, či ze dne 26. 9. 2012, č. j. 8 As 28/2012–33), že z rozhodnutí o správním vyhoštění musí být jednoznačně znatelné, z jakého konkrétního důvodu má být cizinec vyhoštěn. Jeho protiprávní jednání musí být současně podřazeno pod konkrétní skutkovou podstatu – zde uvedenou v § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o pobytu cizinců. Zmiňovaná konkretizace ovšem nemusí být obsažena v samotném výroku správního rozhodnutí, postačí, pokud je obsažena v odůvodnění rozhodnutí.
59. Ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně figuruje konkrétní ustanovení zákona o pobytu cizinců, podle něhož bylo rozhodnuto o vyhoštění žalobkyně. Následně se z jeho odůvodnění podává náležitý popis charakteru protiprávního jednání žalobkyně. V prvostupňovém rozhodnutí i v napadeném rozhodnutí je konkrétně a srozumitelně uvedeno, že žalobkyně jako cizinka byla na území České republiky zaměstnána bez povolení k zaměstnání, ačkoliv toto povolení představuje podmínku výkonu zaměstnání – na základě zaměstnanecké karty vykonávala pracovní činnost v rozporu s povoleným místem výkonu práce a v rozporu s povoleným druhem vykonávané činnosti (prokazatelně dne 30. 8. 2021).
60. Krajský soud si uvědomuje, že realizace správního vyhoštění má pro cizince represivní a omezující povahu. Na výrok rozhodnutí o správním vyhoštění ovšem není na místě klást zcela identické požadavky jako v případě rozhodnutí o přestupku, jiném správním deliktu či trestném činu. I zde lze odkázat na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu. V rozsudku ze dne 14. 7. 2005, č. j. 5 Azs 94/2055–52, tento uvedl, že zákaz pobytu není správně či trestně právní sankcí, ale správním opatřením omezujícím cizince ve svobodě jeho volného pohybu. Svou povahou jde o specifické preventivní opatření v oblasti kontroly přistěhovalectví a nelze na něj aplikovat čl. 6 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (viz také rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 5. 10. 2002 ve věci *Maaouia proti Francii*, stížnost č. 39652/98). K tomuto názoru se přiklonil i Nejvyšší soud v usnesení ze dne 29. 7. 2010, sp. zn. 4 Tz 11/2010, v němž uvedl, že správní vyhoštění za nelegální pobyt v České republice není „trestem“, který by z důvodu zákazu dvojího potrestání vylučoval pozdější trestní stíhání.

61. I z výše popsaných důvodů je zřejmé, že v posuzovaném případě lze výrok rozhodnutí hodnotit jako dostatečný a přezkoumatelný, přičemž není nutno trvat na tom, aby jeho součástí byla tzv. skutková věta jako v rozhodnutích o přestupku (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2014, č. j. 8 Azs 46/2014–49).
62. S ohledem na výše uvedené shledal krajský soud i tuto žalobní námitku nedůvodnou.

V.5. Přiměřenost dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobkyně

63. Za „nejpodstatnější“ pochybení považuje žalobkyně naprostou rezignaci správních orgánů na zkoumání přiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života.
64. Stěžejní k této žalobní námitce je aplikace § 174a zákona o pobytu cizinců, ve smyslu něhož *při posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.*
65. Rozhodnutí o správním vyhoštění tedy musí sledovat zásadu proporcionality, tj. požadavek, aby intenzita zásahu do práv cizince byla přiměřená významu veřejného zájmu, k jehož ochraně má zásah, reprezentovaný rozhodnutím o správním vyhoštění, sloužit. Ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců obsahuje výčet kritérií, které je nutno vážit při rozhodování o možnosti správního vyhoštění cizince. Správní orgán musí vedle jednotlivých aspektů obsažených v § 174a zákona o pobytu cizinců zohlednit i další obdobná kritéria, budou-li v konkrétním řízení zjištěna. Správní orgán nemusí všech jedenáct kritérií v rozhodnutí výslovně vyjmenovávat. Je však třeba trvat na požadavku, aby z rozhodnutí bylo zřejmé, že ve vztahu k nim činil skutková zjištění a posuzoval je.
66. Přiměřeností zásahu do soukromého a rodinného života vyhošťovaného cizince se Nejvyšší správní soud zabýval již v řadě svých rozhodnutí, např. v rozsudku ze dne 22. 7. 2016, č. j. 5 Azs 39/2015 – 32, vymezil kritéria, na jejichž základě je potřeba přiměřenost posuzovat, přičemž odkázal na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) vztahující se k čl. 8 Úmluvy. Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 18. 10. 2006, Ünér proti Nizozemsku, stížnost č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ESLP ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, bod 70).

67. Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012-45; obdobně srovnej například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013-34).
68. V souzené věci je ve světle výše uvedeného podstatné proporcionálně poměřit veřejný zájem na vyhoštění žalobkyně na straně jedné a osobní zájem žalobkyně na setrvání na území České republiky a udržování zde nastíněného vztahu a ekonomické činnosti na straně druhé, to vše na základě zjištěných skutkových okolností prezentovaných v odůvodnění rozhodnutí správních orgánů.
69. Soud se v nyní probíhajícím řízení shoduje s žalovaným, že veřejný zájem převážil nad zájmem žalobkyně. Posléze specifikované okolnosti vážící se přímo k osobě žalobkyně vylučují závěr o nemožnosti návratu žalobkyně do země původu.
70. Jedná se o osobu v produktivním věku bez zdravotních obtíží. Při výslechu dne 30. 8. 2021 sama uvedla, že se v domovském státě má kam vrátit. Výslovně uvedla, že na území České republiky nemá žádné rodinné či osobní vztahy, v České republice ani v Evropské unii nemá osobu, kvůli které by bylo ukončení jejího pobytu z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života nepřiměřené (*sic!*). K ekonomickým, kulturním a společenským vazbám žalobkyně uvedla pouze to, že zde pracuje. Před příjezdem do České republiky pobývala v Austrálii.
71. Co se pak týče dalších vazeb žalobce na území České republiky „nerodinného charakteru“, i tyto vzal krajský soud v úvahu a shledal, že žalobkyně je v podstatě na území České republiky jen ekonomicky aktivní. Nevlastní zde žádnou nemovitost. Z vyjádření žalobkyně či správního spisu je krajský soud toho názoru, že integrace žalobkyně do české společnosti nedosáhla vysoké úrovně, nemá zde sociální či kulturní vazby.
72. Z hlediska výše představených kritérií tak zůstává významným toliko poměření veřejného zájmu se zájmem žalobkyně na tvrzeném vztahu s partnerem B. L.
73. V kontextu výpovědi žalobkyně ze dne 30. 8. 2021, která jednoznačně neguje jakékoliv vazby na území České republiky či EU rodinného či soukromého charakteru (na soužití s panem B. L. si žalobkyně „vzpomněla“ až v průběhu správního řízení), vyznívá poměrně „nekoherentně“ výpověď svědka B. L., který sice hovoří o partnerském soužití se žalobkyní, aniž by ovšem byl schopen uvést cokoliv bližšího o její rodině (jméno matky a otce), byť se v době výslechu (dne 30. 11. 2021) s žalobkyní znal více než rok („seznámili jsme se v létě minulého roku“, tj. v létě 2020) a partnerský vztah měli udržovat od února 2021. Pan B. L. též neznal adresu pobytu žalobkyně v zemi původu, neuvedl, od kdy pracovala pro toho kterého zaměstnavatele, byť z výpovědi svědka D. (srovnej opět bod 14 tohoto rozsudku) vyplynulo, že s žalobkyní svědek spolupracoval na obdobné pozici (oba byli manažery svědka D.). Pan B.L. rovněž neoznačil ekonomické, kulturní a společenské vazby žalobkyně na Českou republiku.

74. Z obecného hlediska rozhodnutí o správním vyhoštění vždy znamená zásah do rodinného a soukromého života cizince, neznamená však, že by tato hodnota nemohla být převážena jinými zájmy. Již výše bylo opakovaně zmíněno, že žalobkyně vykonávala své zaměstnání neoprávněně, a to minimálně ke dni realizované pobytové kontroly. Žalobkyně to ostatně ani nepopírá. V té době měl partnerský svazek žalobkyně a pana B. L. trvat cca šest měsíců. Žalobkyně i její druh jsou oba plnoletí a svéprávní lidé, museli si být minimálně od 30. 8. 2021 vědomi možnosti, že žalobkyně bude nucena pobyt na území České republiky ukončit. Žalobkyně i pan B. L. jsou oba občané Koreje republiky, návratu do země původu dle závazného stanoviska Ministerstva vnitra nic nebrání. Je pravdou, že žalobkyně i pan B. L. zde mají práci, nicméně tato skutečnost není nepřekonatelnou překážkou pro rodinný život v zemi původu žalobkyně a nemožnost pana B. L. žalobkyni do země původu následovat, pokud tvrdí, že spolu plánují sňatek.
75. V tomto kontextu nelze nezmínit, že čl. 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahu mezi nimi (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2017, č. j. 5 Azs 274/2016 - 42). Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru nutno zvážit okolnosti konkrétního případu (srovnej rozsudek ESLP ze dne 19. 2. 1996 ve věci Gül proti Švýcarsku, stížnost č. 23218/94).
76. Krajský soud uzavírá, že se správní orgány ve svých rozhodnutích otázkou přiměřenosti dopadů ukládané povinnosti opustit území České republiky z hledisek vyplývajících ze zákona, resp. mezinárodní úmluvy uvedených výše zabývaly. S jejich závěry zdejší soud souhlasí, neboť přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života podle zákona o pobytu cizinců byla správními orgány vzhledem ke konkrétním okolnostem dané věci posouzena dostatečným a přezkoumatelným způsobem. Žalobkyně v žalobě, ale ani v samotném průběhu správního řízení, neuvedla žádné skutečnosti, které by mohly založit důvodné pochybnosti o tom, že rozhodnutí o jejím správním vyhoštění není přiměřené (§ 174a zákona o pobytu cizinců) či možné (§ 119a odst. 2 téhož zákona). Soud se zároveň ztotožňuje se závěrem správních orgánů, že dopady předmětného rozhodnutí nejsou nepřiměřené.
77. Krajský soud neshledal, že by v případě žalobkyně existovaly natolik výjimečné okolnosti, že by její přítomnost na území České republiky bylo možné považovat za naprosto nezbytnou. Krajský soud je si samozřejmě vědom možných důsledků správního vyhoštění a má pochopení pro to, že je žalobkyně vnímá intenzivně s ohledem na jí zmiňovaný partnerský vztah a výdělečnou činnost. Z hlediska ostatních kritérií vypořádaných výše v kontextu případu žalobkyně ovšem toto kritérium nepřeváží.
78. Za situace, kdy podmínky pro vyhoštění naplněny jsou, správní orgán nemá jinou možnost než rozhodnutí o správním vyhoštění vydat. Nejvyšší správní soud v této souvislosti konstantně judikuje, že „konstrukce § 119 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců (...) nedává správnímu orgánu na výběr, jaký právní následek při splnění dispozice právní normy zvolí. Jinak řečeno, v případě naplnění podmínek pro správní vyhoštění nemohl správní orgán prvního stupně postupovat jinak, než vydat rozhodnutí o správním vyhoštění žalobkyně (...). Vzhledem tedy k tomu, že neoprávněný pobyt žalobkyně na území České republiky nemohl být postižen jinak než uložením správního vyhoštění, nelze na něj

nahlížet jako na nepřiměřený právní následek či dokonce na vybočení správního orgán z mantinelů správního uvážení“ (srovnej rozsudek ze dne 12. 10. 2016, č. j. 3 Azs 139/2016 - 46, dále např. rozsudky ze dne 28. 6. 2017, č. j. 2 Azs 120/2017 - 19, či ze dne 10. 2. 2017, č. j. 4 Azs 8/2017 - 21). V nyní projednávané věci se správní orgány konkrétními okolnostmi, zejména soukromým a rodinným životem žalobkyně, zabývaly, přičemž nedospěly k závěru, že by tyto okolnosti jakkoliv bránily uložit správní vyhoštění. Podmínky pro aplikaci § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o pobytu cizinců tedy byly v daném případě splněny, na základě čehož správní orgán prvního stupně zcela správně vydal rozhodnutí o správním vyhoštění žalobkyně. V této souvislosti lze rovněž poukázat i na skutečnost, že doba, po kterou nelze umožnit žalobkyni vstup na území členských států Evropské unie, žalovaným korigována (oproti prvostupňovému rozhodnutí) a stanovena toliko v délce šesti měsíců, tj. na spodní hranici možného.

79. V posuzované věci nelze dojít k závěru, že by byla na území České republiky natolik fixována a integrována, resp. že by zde udržoval natolik silné ekonomické, sociální či rodinné vazby, že by její vyhoštění představovalo vzhledem k jejímu soukromému a rodinnému životu nepřiměřený zásah, resp. že by tento život nemohl rozvíjet například i v zemi původu, přičemž na uvedeném závěru nemůže ničeho změnit ani namítaná délka doby, která uplynula od výpovědi žalobkyně, resp. pana B. L.

V.6. Součást výroku a závazné stanovisko

80. Žalobkyně považuje výrok „Podle ustanovení § 120a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., se na uvedeného cizince paní H. S., nar. X, nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona č. 326/1999 Sb. podle závazného stanoviska Ministerstva vnitra č. ZS55397, ze dne 10.12.2022 a podkladů pro vydání závazného stanoviska“ za nicotný. Zákon o pobytu cizinců ani jiný zákon odboru cizinecké policie nesvěřuje právo rozhodovat o tom, zda jsou či nejsou dány tzv. překážky k vycestování ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců; správní orgán tak překročil své oprávnění k uplatňování státní moci.
81. Podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců je policie v rámci rozhodování o správním vyhoštění podle § 119 a 120 povinna si vyžádat závazné stanovisko ministerstva, zda vycestování cizince je možné (§ 179). Podle § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam hrozilo skutečné nebezpečí. Za skutečné nebezpečí se považuje navrácení v rozporu s článkem 3 Úmluvy (§ 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců).
82. K charakteru závazného stanoviska Ministerstva vnitra vydávané pro účely správního řízení o vyhoštění se vyjádřil nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 23. 9. 2010, č. j. 5 As 56/2009-63, č. 2167/2011 Sb. NSS. Jedná se o úkon učiněný „dotčeným správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. Je jedním z podkladů pro vydání rozhodnutí, u kterého neplatí zásada volného hodnocení důkazů podle § 50 odst. 4 správního řádu. Správní orgán, který vede řízení, je vydaným závazným stanoviskem dotčeného orgánu při vydání vlastního rozhodnutí vázán a nemůže se od něj

odchýlit, neboť by tak překročil rozsah pravomocí, které mu zákon svěřuje. Činnost dotčeného správního orgánu nemůže správní orgán, který vede řízení, nahrazovat. Nemůže o otázkách, které spadají do působnosti dotčeného správního orgánu rozhodnout, aniž by si vyžádal závazné stanovisko, neboť k tomu nemá zákonem dané zmocnění ani odborné znalosti“.

83. V souzené věci si k posouzení existence možných překážek pro vycestování žalobkyně do země původu správní orgán prvního stupně vyžádal v souladu s § 120a zákona o pobytu cizinců od Ministerstva vnitra České republiky, odboru azylové a migrační politiky, závazné stanovisko. Ze stanoviska ze dne 10. 12. 2022 přitom vyplynulo, že vycestování žalobkyně je možné.
84. Správní orgán prvního stupně si tedy neučinil úsudek o tom, zda v případě žalobkyně jsou či nejsou dány překážky k vycestování, sám, ale jednoznačně vycházel ze závazného stanoviska tak, jak mu ukládá zákon.
85. Skutečnost, že správní orgán prvního stupně ve výrokové části svého rozhodnutí uvedl, že se na žalobkyni nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců, nikterak nezpůsobuje nicotnost či nezákonnost jeho rozhodnutí.
86. K výše předestřenému se již jednoznačně vyjádřil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 30. 5. 2012, č. j. 3 As 27/2011–97, podle něhož uvedené sdělení (překážka k vycestování ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců) mělo být součástí odůvodnění správního rozhodnutí. Vzhledem k tomu ovšem, že se jedná o závazné stanovisko ve smyslu § 149 správního řádu, které je jedním ze stěžejních podkladů pro rozhodnutí ve věci samé, ani v tomto případě nelze považovat jeho promítnutí do výroku za takovou vadu, která by činila napadená správní rozhodnutí nezákonnými, natož nicotnými.
87. Žalobkyně ostatně ani netvrdí, jak by se tvrzené pochybení mohlo dotknout její právní sféry a zasáhnout veřejných subjektivních práv. Jinými slovy pokud je zásah do práv velmi nepatrný či má dokonce příznivý účinek, není důvod pro rušení příslušného rozhodnutí z důvodu jakéhokoli procesního pochybení správního orgánu, a to v souladu se zásadou *de minimis non curat praetor* tak, jak ji setrvale aplikuje nejen Nejvyšší správní soud (ale i Ústavní soud (například usnesení ze dne 15. 8. 2018, sp. zn. I. ÚS 2549/18, či nález ze dne 10. 4. 2014, sp. zn. III. ÚS 3725/13)).
88. Krajský soud pro úplnost dodává, že neshledal v rozhodnutích správních orgánů žádnou další vadu či nezákonnost, pro které by bylo nutno jejich rozhodnutí zrušit. Rozhodnutí mají oporu ve správním spise, resp. právní úpravě, a soud na ně proto v podrobnostech odkazuje.

V.7. Napadené rozhodnutí o nákladech řízení

89. S ohledem na výše předestřené závěry krajského soudu týkající se meritorního rozhodnutí o vyhoštění žalobkyně plně obстоjí i další žalobou napadené rozhodnutí týkající se nákladů řízení.

VI. Závěr a náklady řízení

90. Se zřetelem k výše uvedenému krajský soud žalobu žalobkyně jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
91. Žádnému z účastníků nepřiznal soud právo na náhradu nákladů řízení, jelikož žalobkyně v tomto řízení úspěch neměla a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné prokazatelné náklady nevznikly (§ 60 odst. 1 s. ř. s.).
92. Ve vztahu k osobě zúčastněné na řízení soud o nákladech řízení rozhodl dle § 60 odst. 5. s. ř. s.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení.

Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel nebo jeho zástupce nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.

Ostrava 18. srpna 2023

JUDr. Kateřina Štěpánová, Ph.D.
samosoudkyně